

Pujada a l'Aconcagua

Marcos Soler Pérez

Arquitecte tècnic

Col·legi d'Aparelladors, Arquitectes Tècnics
i Enginyers d'Edificació de Tarragona

Milan Kundera:

“Cada vegada més sovint em dic (una cosa tan evident però que a tots se’ns escapa) que l’home només existeix en la seva edat concreta i que tot canvia amb l’edat. Comprendre l’altre significa comprendre l’edat que està travessant. No som els mateixos amb sis mesos més que amb sis mesos menys, igual que amb tres anys més o tres anys menys.

Però preferim tenir el mateix nom als 20 que als 80 perquè volem mantenir la il·lusió de la continuïtat”.

Malgrat tot —encara que els de llavors ja no siguem els mateixos ni sentim el mateix i encara que gairebé aconseguim reconèixer en el nostre interior alguna cosa del que vam ser— seguim somniant!

LA RECERCA D'UN SOMNI

L'Aconcagua és un cim situat a 150 km de la ciutat de Mendoza, departament de las Heras, a la República Argentina.

Té 6.962 m i és per tant el cim més alt del continent Amèrica i del món fora de l'Himàlaia.

Tot i els seus 7.000 m d'alçada, per la situació del món que ocupa i per la pressió atmosfèrica, se'l considera equivalent a un cim de 7.500 m.

L'Aconcagua, que en la llengua Aymara significa el "Sentinella de Pedra", és una mítica mola que s'eleva fins als astres mentre que la seva ombra es projecta fins l'Oceà.

L'ascensió per la ruta dels pioners no presenta grans dificultats tècniques, si bé un tant per cent important de les persones que ho intenten no ho aconsegueixen per la seva alçada (amb el mal de muntanya), les temperatures extremes (que arriben als 45 °C, sota zero), pel sovint bufar del vent (que pot arribar a més de 100 km per hora) i per la deshidratació (per la sequedat que obliga a beure de 5 a 7 litres diaris si es vol tenir alguna possibilitat d'èxit).

Com en el desenvolupament de la nostra estimada professió, a l'inici només és un projecte, però és allí on es desperta la motivació i busques o acceptes el nou repte. És en la preparació prèvia on projectes les teves idees, incorpores noves tècniques i acumules nous coneixements.

Et prepares física i mentalment i finalment t'enfrontes a l'intent d'aconseguir-ho, on has d'aplicar tot el que has après i practicat, perquè és allí sobre el terreny on es presenten les veritables dificultats tenint que sortir a la seva recerca per intentar superar-les.

Però com he dit abans, també són bàsiques les condicions mentals al llarg de tot el procés perquè en aqueixes immenses pendents on el vent, el gel i el fred són sobirans solen tocar-se els extrems, l'inici i el final del camí, l'èxit i el fracàs, la vida i la mort...

El que segueix és el relat dels setze dies que va durar el meu periple per aquells indrets, un relat incardinat al paisatge de forma inextricable, un relat mínim que el paisatge converteix en màxim:

27/11/2009

TARRAGONA - BUENOS AIRES

I arriba el dia que es cristal·litzen els somnis. Acomiadament familiar, Atocha m'espera, en el trajecte escolto *hoy puede ser un gran día* de Serrat que ha alegrat la partida, vaig al jardí i després cap a l'aeroport, a les 22,30 hores surt l'avió cap a Buenos Aires. Les tensions acumulades es van desfermant.

El trajecte, una vegada més, em porta a pensar que fa uns anys vaig elegir el de tots; ara, he elegit jo. Pot ser irresponsable per als demés, però tinc un deute amb mi mateix. Els hi vaig donar el que vaig poder i ara els hi donaré el que encara no sé si puc.

28/11/2009

BUENOS AIRES - MENDOZA

Nit a bord, 12 hores de viatge i aterrem a Buenos Aires

A l'hora de recollir l'equipatge resulta que aquest ha desaparegut, un *petate* vermell igual que el meu es queda solitari donant infinits tombs a la cinta fent-me saber que el propietari d'aquest s'ha emportat el meu.

Lliuro l'embalum i faig la reclamació del meu, però he de sortir pitant cap a Mendoza i precisament quan estava en el bus d'embarcament em truca un francès dient-me que estava en un hotel de B.A. i que tenia el meu *petate*.

Amb el meu millor francès i sense que se'm notin les malediccions que estava dipositant contra ell, quedem que ell vindrà a buscar el seu i que m'embarcarà el meu a Mendoza doncs ell marxa cap a Ushuaia.

El nostre trajecte passa per Córdoba però l'existència de boira fa que l'avió no s'aturi i vagi directament al destí final.

El representant de "Grajales", (mític muntanyenc argentí) m'està esperant i em porta a l'hotel. L'altímetre no em funciona i es torna el destí dels meus neguits fins que aconseguixo les piles adequades per al meu Sunto (no ha estat fàcil).

Conec al guia: Ulises Corvalan, un experimentat guia en el que prevaleix el que no diu sobre el que diu, el silenci sobre la paraula, i el semblant sobre el gest. Xerrem una bona estona sobre muntanyes

i quedem per demà per demanar el permís i fer els pagaments de les taxes d'ascensió. (M'agrada).

El millor de Mendoza són els seus vins de Malbec, una arquitectura neoclàssica desproporcionada i uns impressionants parcs que fan que passejar per aquí sigui l'art de la dilació. Però el meu cap no para de pensar en la clau del meu projecte que és l'arribada del meu fardell, ja que si no arriba, he d'adquirir de tot.

29/11/2009

MENDOZA

El primer d'avui ha estat anar a fer els tràmits del permís d'ascensió i anar a llogar el material de muntanya que no s'ha portat de casa pel seu pes: botes rígides, piulet, grampons, les estores, els recipients per als líquids i, important, el "pichibote" (recipient que agrairé haver tingut ja que et permet pixar per la nit sense sortir de la tenda a les baixíssimes temperatures que es porten per aquells indrets.). Faig les darreres compres perquè la civilització entesa com aquelles coses que pots endollar en uns dies serà impossible, vaig a l'aeroport i la desesperació va en augment quan em diuen que el vol va amb dues hores de retard. Aprofito per gaudir del potent sol austral i per fi veig la desitjada borsa vermella que ha estat a punt de fer-me el viatge enlaire.

El "asado de tira" i el Malbec compensen els neguits del dia i, com no, com si fos a casa, veig un Barça - R. Madrid, 1-0, que aquí se segueix amb tanta passió com allí atès que també un dels seus ídols (Messi) és d'aqueixes terres. Truco a la família i munto la logística de l'ascensió que consisteix en fer quatre parts.

- 1- Equip per al darrer dia del cim.
- 2- Equip que es queda al dipòsit de Penitentes.
- 3- Equip que em portaran fins als camps d'alçada.
- 4- Equip que portaré jo a la motxilla.

L'ansietat m'inunda. Paciència, es tracta de tenir paciència i serenitat i gairebé tot s'aconsegueix, em dic constantment.

30/11/2009

DIA 1R - PENITENTES

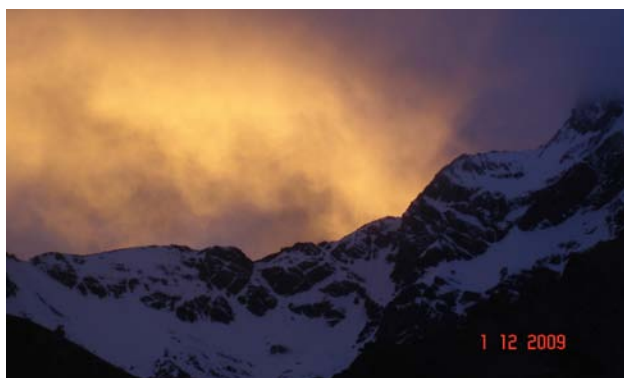
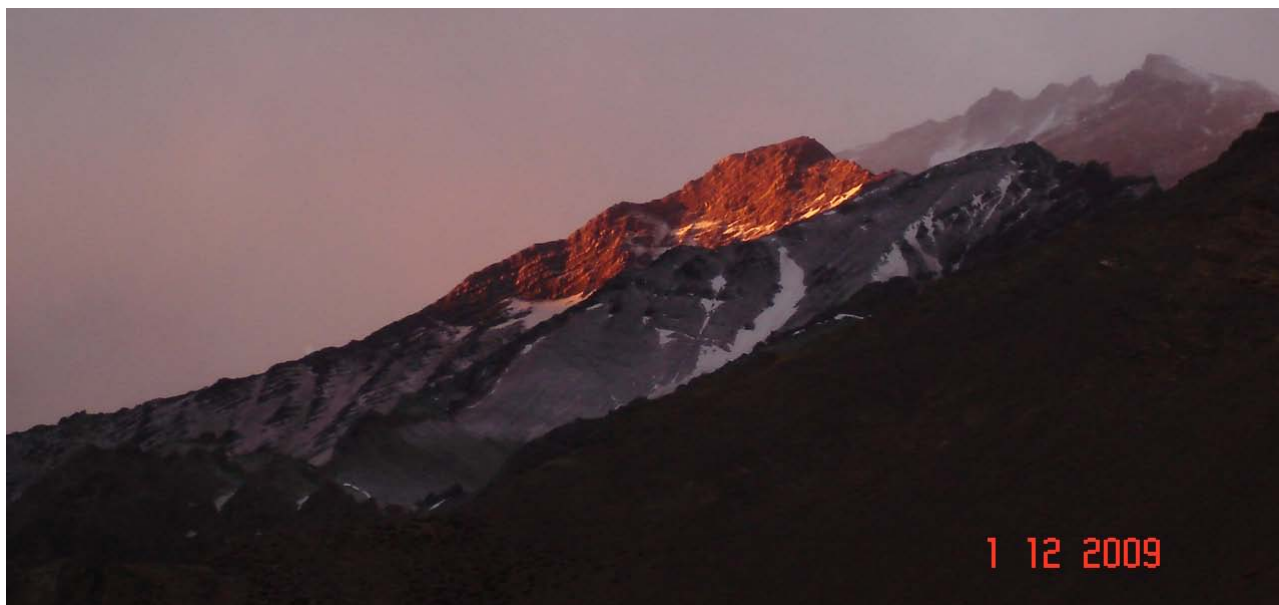
En un parell d'hores amb vehicle s'arriba a Penitentes (2.580 m) i una mica més amunt a Puente del Inca (2.752 m), lloc per on passa la concorreguda carretera que uneix Xile amb Argentina i hi han restes d'un antic ferrocarril que va deixar de funcionar per manca de manteniment a la part xilena (està bé que ho diguin els argentins, sobre tot si són els propietaris de centenars de mules indispensables per a les expedicions al cim).

Penitentes és una estació d'esquí, en aqueixa època tancada, perquè no oblidem que estem en ple estiu austral. Serà el darrer lloc on podrem fer ús d'allò que tant trobes a faltar en la muntanya com una dutxa, uns llençols o un wàter.

D'altra banda, demà comença el somni, demà comença la culminació de més d'un any de preparació per poder estar aquí i perquè arribi aquest moment: comença la màgia, els tremolors interiors i totes les incerteses perquè ha arribat el moment tan esperat.

Començar a prendre alçada et fa entendre que ja no estem amb la mesura de tots els dies.

Caldrà aprendre a volar?

01/12/2009

DIA 2N - PENITENTES - CONFLUENCIA

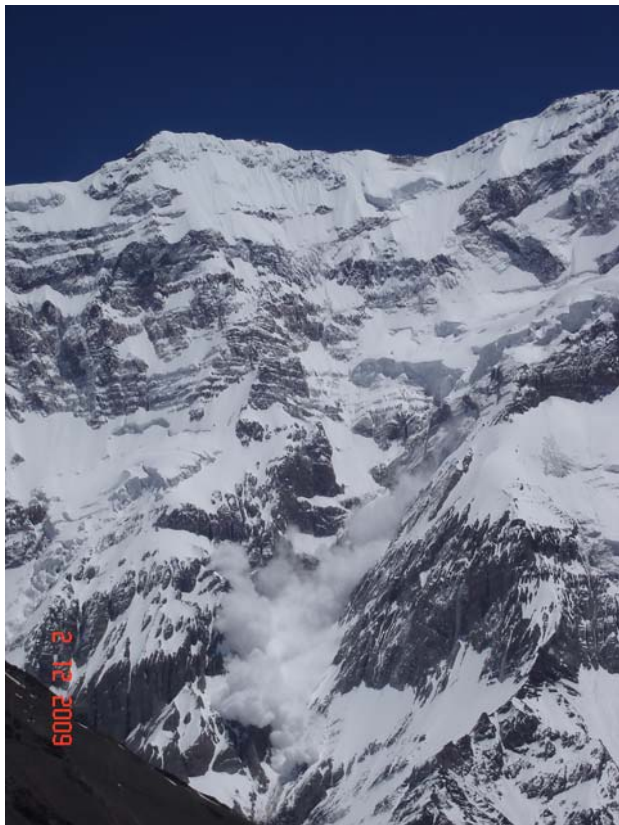
Un vehicle conduït per “el pollo” ens trasllada a l’entrada del Parc al peu de l’imponent i àrid massís de l’Aconcagua. Passaran dies fins a veure de nou un vehicle però em moro de ganes de tenir la muntanya sota les meves soles. Allí deixem qual-sevol vestigi de civilització. Caminem i passem el llac d’Horcones, (a les parades els confiats ocells mengen a les nostres mans), el pont construït per a la pel·lícula “7 años en el Tibet”, i l’explanada vorejant el riu. La temperatura és molt bona i és la cremallera la que marca el confort de l’ascens, es van succeint les fotografies tantes vegades mirades a les guies. Ens creuem diverses vegades amb mules carregades; i al cap d’unes hores s’arriba a Confluencia (3.390), (el cim de l’Aneto), tot un campament base on s’ajunten els rius que provenen de les dues valls d’Horcones.

Confluencia és un súper-campament on hi ha més de 60 tendes i diverses estances menjador, Ulises em conta que va perdre la seva noia al Gasherbrum (karakorum). Ha estat punyent sentir com ho feia.

Ha estat nevant tota la tarda i nit, sinònim de bona senyal doncs aquí el temps es metòdicament cíclic i no puc menys que recordar com ho deuria passar en Matthias Zurbriggen quan va fer la primera ascensió absoluta al 1897.

Dormim al peu del cerro Almacenes impressionant cim amb estrats de colors que el fan inconfundible.

Aquest cim no és per a tots.

02/12/2009

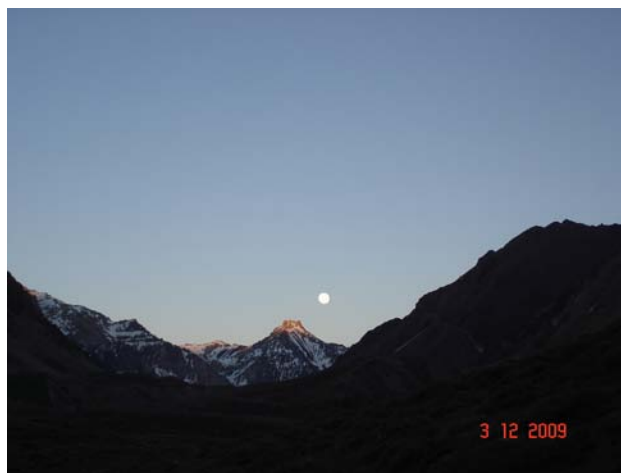
DIA 3R - CONFLUENCIA - PLAZA FRANCIA - CONFLUENCIA

L'acclimatació d'avui ha consistit en anar a Plaza Francia (4.000 m). Els 600 m de desnivell han estat una delícia i un regal per als sentits, en el mirador es pot veure en tota la seva longitud i alçada la majestuosa i imponent cara sud de 3.000 m de gel en la que hi han constants allaus. El silenci aclaparador de les pedres contrasta amb el bramar dels allaus. Allí, tot el que té de majestuós i misteriós la muntanya, cobra sentit.

No s'ha de fer res que no sigui el millor en cada moment, i el que dicta el moment és gaudir de lo senzill i excels, asserenar l'ànim i donar un toc de qualitat al més sublim de la natura: el que estic contemplant!

Tornem a Confluència al peu del cerro Almacenes d'una bellesa estratificant, on ens fan una revisió mèdica. Mentre esperes la visita del metge el pensament et porta a notícies aclaparadores i tenebroses però poc estona després s'esvaeixen, em confirmen que estic bé (oxigen 91/87 pulsacions) i que tinc permís per continuar.

És l'avançar fatigós per la vida!

03/12/2009

DIA 4RT - CONFLUENCIA - PLAZA MULAS

A les 5 del de matí el guia em pren de nou la mesura de contingut de saturació d'oxigen i pulsacions 88%-97 p., xifres que ara no signifiquen res més que una referència i que després són les que dictaran les possibilitats que tindrem de pujar o desistir.

Iniciem l'aproximació molt d'hora i rebem com a regal una esbalaïdora vista del Pic "Dedos", acompanyat per la lluna crepuscular.

Creuem el riu Horcones i desemboquen a la temuda Playa Ancha: 10 km d'àrid desert que conflueix al peu del Dedos en un lloc nomenat "Ibáñez" en honor a un dels pioners.

Tot és erm, els caminants som fràgils com els matolls que es van succeint, perden el color verd vida, a mesura que ascendim i passem per totes les tonalitats d'un immens pantone natural. Som vul-

nerables com aquests matolls que projecten branques punxents en aparença molt sòlides però gairebé sense vida al tenir que suportar el clima extrem i sec. Som aquí, com ells, aferrats a alguna cosa que els hi dona vida, i no voldrien estar en un altre lloc perquè aquest lloc és el seu i el nostre somni.

Descans a Ibáñez on comença la cara Oest, molt més accidentada, fins un indret nomenat Colombia (4.070 m) en el que hi ha un refugi militar destruït per un allau.

I després d'una costeruda pujada nomenada Cuesta Brava, fent honor al seu nom i advertint que cada vegada serà més difícil, arribem al campament base avançat, instal·lat en un indret anomenat Plaza Mulas a 4.230 m. Aquí és on acaben el camí aqueixes bèsties tan necessàries com inquietes de les que has de fugir per no tenir un accident (fins i tot els hi tapen el cap perquè no tirin guitzes mentre les carreguen els "arrieros"). Tinc dubtes: Podré o no podré? En tot cas el pujar és una decisió que sol jo puc prendre.

04/12/2009

DIA 5È - PLAZA MULAS

Plaza Mulas és un campament espectacular on convergeixen muntanyencs de tot el món com si fos una ciutat perduda al mig dels Andes, a més de 4.000 m d'alçada. És com una gran "babel" de tendes de campanya on pots escoltar qualsevol idioma perquè hi ha gent de Xina, Estònia, Canadà, França, USA...

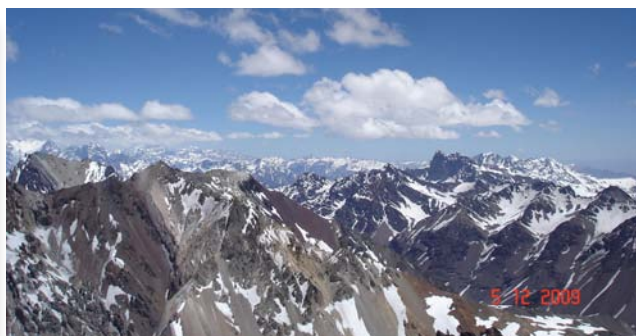
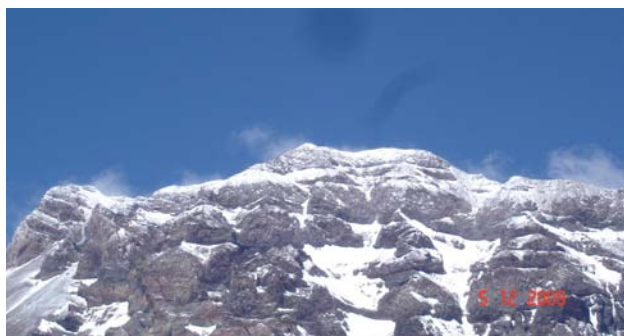
Tots caminen lentament i porten ampolles d'aigua a la mà per hidratar-se, sembla una pel·lícula a càmera lenta.

Avui toca una nova revisió que ens fa la metgessa del campament (oxigen 88% - i pulsacions 97 p) Ulises em mostra el cim que farem demà, es diu Bonete i té 5.003 m.

És l'inici de la temporada i estan muntant el campament d'alçada, una vegada més la meua professió em traeix i ajuda a replantejar un nou encla-

vament de les tendes menjador per formar una plaça al tombant de les mateixes (ha estat gratificant fer un replanteig a 4.300 m d'alçada, encara que em pregunto si la nova assegurança d'Asemas m'ho cobriria en cas d'errors). Faig una càlida migdiada doncs quan toca el sol el petit recinte de la tenda es torna un forn i després passejo fins al refugi-hotel que és tancat.

La tarda ens regala un paisatge vermellós del vessant Oest però també un inquietant núvol condensat i espessíssim amb una blancor nuclear que estava ancorat en el cim de la nostra anhelada Aconcagua i que indicava el preludi lenticular de forts vents i baixíssimes temperatures que fan que la sensació de fred sigui extrema. Però no és el moment de preocupar-se del vent, que deuria estar en els 100 km/h en l'enigmàtic barret del Sentinella de pedra, formant poderoses turbulències que ocasionen aquest fenomen meteorològic. És el moment d'aclimatar-nos i esperar a estar preparats. Aquella taca blanca aïllada sobre el net i blau cel avui no ha de ser una preocupació per a nosaltres.

05/12/2009

DIA 6È - PLAZA MULAS - BONETE - PLAZA MULAS

El procés d'aclimatació ha consistit en ascendir el cim Bonete de 5.003 m, (el Montblanc té 4.895 m). Tot l'alè del Bonete es resumeix en uns vessants glaçats i la inacabable processó de penitents, (configuracions triangulars de gel) a mode d'exèrcit que signa la derrota abans de la batalla, alguns de més d'un metre d'alçada.

Pero com mes caminava per l'interior inacabable d'aquell desert gelat, mes l'associava a una mena de vida en estat latent, accidental, poruga i borda. Una vida a la que t'has d'enfrontar perquè ets víctima del paisatge i has de fer el que et demani, per acumular hematites.

El camí reclama concentració, es van deixant avall els cims veïns, em sento dal dels núvols i de sobte em sorprenç del paisatge i de mi mateix: un impressionant mirador que mostra núvols i cims molt alts que hem deixat a sota. El Bonete ens regala un dia esplèndid amb una grandiosa panoràmica de 360° i totes les muntanyes de Xile sota un mirador ple d'abismes, on els cims que esgarrapen els núvols es perden de vista.

Venen al record les hores d'entrenament que només tenien sentit per aquest moments en els que els músculs segueixen fent mal i el pulmons segueixen gemegant

Em gito amb el pensament fixat amb el desig i el temor nou de la matinada de demà en la que tot torna a començar com els cicles de la vida. T'acostumes a la por perquè és com un cercle invisible que t'atura quan vols anar mes enllà.

De tornada, en arribar, el desig de cim s'atempere perquè presenciem l'implacable fracàs de diferents expedicions que no l'han aconseguit per l'esgotament i les congelacions al que els vents glacials huracanats els han sotmès.

Els estonis es retiren, també els americans i els francesos.

Durant un descans, des de l'interior de la meva tenda em converteixo en testimoni involuntari però testimoni auditiu al fi i al cap, sento el comentari d'uns dels valencians que vaig conèixer a Mendoza: Jo ja no se que faig aquí!, m'envaeix una terrible tristor a l'escoltar-lo. El mal de muntanya l'està atacant amb virulència i està per sota del 65% de saturació d'oxigen pel que el metge del campament li prohibeix ascendir. Això seria una anècdota si només ell, dels cinc que componen l'expedició, es trobés malament, però és que la resta excepte Alfred estan igual que ell, i un, a més a més, té el genoll inflat. Mala sort.

Malgrat tot, uns USA ho han aconseguit i fins i tot han baixat parcialment amb esquís, són per a mi desconeguts personatges fantàstics amb un toc d'heroisme i grans bocins de magnífics. Me n'alegro molt per ells, però sobre tot perquè alguna cosa indica que no és impossible.

06/12/2009

DIA 7È - PLAZA MULAS - CANADÀ - PLAZA MULAS

Sortim tard, sobre les 10, per un sender molt marcat fins a un lloc conegut com el semàfor. Ens espera un dia similar al d'ahir quant a alçada doncs Canadà és a 5.050 m. Avui portarem material i queviures per als propers dies. L'ascens a Canadà no ha estat exempt de patiment perquè només passar les roques Conway (4.750 m) es desencadena una sobtada tempesta amb fortíssimes ràfegues que feien el caminar angoixant, el muntar les tendes tortuós i el començar a fondre neu per aconseguir aigua un suplici. M'he quedat amb moltes ganes d'utilitzar l'inodor amb les millors vistes del món, però el mal temps i el fred intens feien estèril qualsevol esperança d'utilitzar-lo. La sobtada tempesta ens obliga a baixar de pressa. Un dels avantatges d'anar en solitari és que no cal discutir gaire les decisions a prendre. El cerro Cuerno ens acompanya en el des-

cens i malgrat que també baixen cordades d'expedicionaris amb greus símptomes de congelacions i cansament, víctimes dels glacials vents huracanats, jo estic eufòric perquè he acarolat l'Aconcagua. Quina professió la de muntanyenc! No hi ha professió com aqueixa, en la que és precís guanyar el que ja es té a cada pas. Al campament va apareixent cada vegada més gent amb ànsies de cim, tothom vol ser un home de l'Aconcagua. Un guia company d'Uli ha baixat amb el seu client extenuat i amb símptomes de congelacions a les mans, dos dels valencians abandonen definitivament i, mentre estan parlant-lo, em conten, que un basc s'ha desmaiat davant d'ells. Un canadenc ens explica que ahir va trobar a un taiwanès perdut per Independencia i, quan aquest tractava de convèncer que tenia que baixar perquè es feia tard, el taiwanès li va explicar que passaria la nit en aquest precari campament i que a l'endemà pensava anar cap al cim. Ha donat part als guardaparcs perquè no ha observat una actitud massa coherent en aquest. Immediatament es prepara un grup de recerca i rescat. Aquest noi ha perdut el Nord.

07/12/2009

DIA 8È - PLAZA MULAS

Descans, i que passi la tempesta, (de fet ahir vam fer un altre 5.000). Venim al món a enriquir-nos d'experiències. La possibilitat de ser aquí i ara és aqueixa forma per la que passem experimentant per la vida. He viscut massa temps ocupat i amb urgència oblidant els meus somnis. El temps és l'únic moment de l'existència i per això el nostre temps no té preu. Poder prendre la decisió ha estat un acte de poder personal que em fa feliç. No ha estat l'impudor de la vanitat ni la baixesa de l'afalac els que m'han portat aquí. Ha estat la ansietat d'un home que esta fugint i es rendeix de sobte a la consciència de la seva fragilitat. Estava acunat en una espècie de peresa monstruosa que ni tan sols gaudia perquè em quedava la consciència plena de remordiment per no prendre la decisió.

Increïblement les pulsacions m'han baixat de 100 a 85, em sento molt bé a excepció dels llavis esquerdats i la pell seca malgrat les cremes, la humitat

és molt minsa, no creix cap vegetal i l'únic animal que es pot veure, si tens sort, és el bell i majestuós còndor que ens sobrevola.

Al sorgir el bons temps la meua ansiosa estultícia em porta a suggerir-li a Ulises, de sortir avui a les tres després de dinar, però l'experiència es fa escoltar i m'explica que demà tenim molta feina. Pujar, muntar la tenda, fondre neu etc, pel que sortirem demà, d'hora. Avui cal gaudir d'un filet i una dutxa (la primera en molts dies). La dutxa consisteix en trencar el gel d'un recipient, penjar-lo al sostre de la tenda i afegir-hi aigua calenta. És el luxe dels luxes. Una súper migdiada i una mica de lectura del llibre "Longitud" de Dava Sobel em fa sentir tocat pel Déu de les petites coses.

Aquets de matí amb el pronòstic del temps (amb -35 graus C i vent de 55 km/h) i amb les notícies de les persones que hi ha dalt, he tingut un baixó important però després del descans i malgrat estar nevant, estic més animat. He de continuar ajuntant hematites, sang nova perquè se'm fa necessari pujar. El paisatge mana, la muntanya s'imposa i s'ha instal·lat en mi el desig de cim, i cada dia serà més gran, més gran que el meu cansament la meua por o les meves idees.

08/12/2009

DIA 9È - PLAZA MULAS - CANADÀ (CAMP I)

Avui és un gran dia, tinc desig de cim, necessito pujar, comença el recorregut seriós i sense retorn. Penso en els meus. M'agradaria trucar-los, un pas, un altre, i un altre i un altre més i, per suposat, un altre pas més, em sento com a un mercenari disposat a prendre la ciutadella per cobrar en glòria.

Aquest matí els valencians han vingut a acomiadar-se i donava un dol punyent veure les seves ments trencades.

El taiwanès encara no ha aparegut però jo segueixo amb les mateixes conviccions. *Alea Iacta est!*

El semàfor, les roques Conway, el recorregut se succeeix fins que sóc a 5.050 m, al camp I Canadà. El temps no és excessivament dolent, el vent no és massa fort i de tant en tant el sol travessa els núvols deixant-se notar sobre la tenda donant-li lluminositat.

Una vegada has admirat la vista que tenen els Déus, l'únic que pots fer és fondre neu i procurar veure el 6/7 litres de líquid que cal prendre cada dia i que vagin passant les hores. Experimento una gran sensació de pau i identificació amb l'entorn.

Demà cap a Condores.

09/12/2009

DIA 10È - CANADÀ-NIDO DE CONDORES (CAMP II)

82/110. Desmuntem el campament i anem per a amunt. Som a 5.500 m. Fa sol però el fred és inhumà, pujar a Niu de Condors no ha estat excessivament dur, fins i tot allí el temps ens ha ofert una posta de sol extraordinària. En canvi la nit ha estat un calvari; a les tres el sostre de la tenda era blanc, el sac de dormir blanc, el rellotge era un glaçó, la lot era una bola blanca. Dels dotze de "Aymara", (l'expedició veïna) només en queden quatre, les baixes es van succeint. Espero que la guspira no m'abandoni en aquest camí misteriós i trist de creixement. L'alçada marca el ritme de l'ascensió. Cada vegada les passes són més lentes i el respirar és més arrítmic i costós donats el poc oxigen i la baixa pressió atmosfèrica. Tinc la sensació que les botes pesen 5 kg cada una fent que cada pas sigui un suplici. Acampem i presenciem un ocàs espectacular. Marxa l'astre rei i el termòmetre es llança en picat al seu estat natural en aqueixes alçades de -20 °C.

10/12/2009

DIA 11È - NIDO DE CONDORES - COLERA (CAMP III)

79/108. Aqueixa nit s'ha congelat fins i tot l'orina, el sostre l'interior de la tenda té una fina capa de verglas que al moure'ns cau sobre els nostres cossos amb una sensació molt desagradable. El més dur de tot ha estat confirmar que tenia que continuar sol. La meua determinació és ferma però em posa trist tenir que abandonar els "porters" que havien pujat amb nosaltres fins a Condores. Què passa amb la nostra autoconfiança i el nostre equilibri mental si falta la guspira? Què és el temps sense la companyia dels altres? Què queda dintre de la nostra pròpia memòria? Què és, en definitiva, el sentit de la vida per a l'animal social humà sense el reconeixement o la companyia dels altres? Em dic a mi mateix i a tots els que no puguin pujar que el fracàs no és fracàs, sinó aprendre una nova mesura on l'important no és on arribis, sinó haver arribat a trepitjar el somni. El silenci del guia i de les pedres és patent i mentre

camino noto que m'he entregat totalment a aqueixa muntanya. Hem fet un bon temps però l'esforç és desmesurat, en els darrers 200 metres entenc el que és pujar amb el cap. Arriba un moment en el que les cames et diuen prou i en qualsevol altra ocasió un s'atura, però aquí has de seguir.

Som a l'alçada del Uhuru-Peak del Kilimanjaro (5.900 m.); el lloc és commovedor, la grandiositat de les muntanyes es manifesta, són les dues, hi ha una turmenta de neu, però estic molt content, conscienciat perquè en poques hores sortiré cap al cim. Sento la guspira prop. Com ja fa varies nits no he dormit gaire ja que el fred intens i el mal temps ens té tota la nit desvetllats. Tinc la sensació d'estar lluny del món. Tinc molt de temps per pensar en la vida que ho és tot i que regna misteriosament entre nosaltres, el granet dels penya-segats i l'aigua turbulenta del fondre's de la neu et fa pensar en el teu gran i bell somni, en el teu compromís, en els teus estimats i en tots aquells que confien amb tu i et regalen la seva energia. El fred impedeix que gaudeixi dels estels i de la immensitat del univers. Ara tot el que he de fer és ingerir alguna cosa i esperar.

Farà bon temps?, m'ho permetrà?

11/12/2009

DIA 12È - CÓLERA - CIM - CÓLERA (CAMP III)

La nit a Plaza Cólera (5.970 m), Berlín, ha transcorregut lentament, no hem dormit gaire,... bé,.. jo no he dormit gens, les hores semblaven no voler passar. Cap a $\frac{1}{4}$ de 3 de la matinada, Ulises m'avisava de què ja és l'hora, intento vestir-me, treball complicadíssim i esgotador en el que he invertit gairebé una hora. Prenem un got de cafè que s'ha de beure amb avidesa perquè només dura uns segons calen amb el perill de que es congeli,... preparem te per omplir els termos a base de descongelar neu, mentre sento el vent bufar amb força, encara que, no amb la mateixa intensitat de la mitja nit. El rellotge penjat en el vèrtex interior de la tenda és un grumoll de gel igual que el lot i que tot el que ens encercla dintre del petit recinte, el sostre interior és glaçat i ha fet pandejar el teixit perillosament malgrat que la tenda ha suportat bé el pes de la neu caiguda aqueixa nit.

A les quatre i escaig sortim cap amunt.

El temps sembla que s'ha estabilitzat i podem intentar l'atac al cim. Si al menys es mantingués unes hores així...! Ens deixarà avui la muntanya?

Veig unes quantes rengleres lluminoses a mode de cuca de llum que ens dóna una idea del nombre de persones, que avui comprovarem si podem aconseguir el nostre somni, malgrat els mals auguris.

Amb un intensíssim fred iniciem lentament el recorregut,... passem dos glaceres; el vent es va introduint per tot el cos a causa dels frenètics terbolins. Anem a un pas lent protegint-nos de la rufaga confiant entrar en calor a mesura que anem progressant i sobre tot amb la sortida del sol.

On som, els efectes de l'alçada es fan notables, el sender ens porta per una zona de roques amb formes capritxoses i molt clares conegudes com "Piedras blancas" (6.060 m) preludiant que ens caldrà una gran exigència física i mental per aconseguir-ho.

El camí discorre definitivament pel fil Nord fins arribar a un petit pas pel que s'accedeix al vessant Norest.

Poc abans de fer-se clar arribem a Independencia a (6.380 m) on hi ha restes d'una cabana refugi semi-enderrocada i en estat d'abandó.

Allí fem una aturada on recuperem forces i alè ja que l'aire és molt enrarit i ens costa progressar. És un bon moment per comprovar com anem d'energies per afrontar els trams finals. El sol ja ha sortit però la temperatura segueix marcant -35°C , ens posem els grampons encara que a una part important del que queda de camí no hi ha neu, els grampons tenen les puntes arrodonides i el guia els defineix com "todo terreno", però a mi no em donen massa confiança.

El sol ja ha aparegut i ens ofereix el seu regal: una increïble ombra del cim que s'estén fins a l'Oceà Pacífic a més de 100 km de distància.

A mida que avancem la visibilitat es va reduint a causa de la boira que està enquistada i no ens deixa

veure el cim, la travessa es va complicant, perquè ara comença a nevar.

Anem ascendint cap a un fil netament a l'Oest conegut com "El Portezuelo del viento" i fa justícia al seu nom,... el vent en contra, cada vegada ens ofereix més resistència i de vegades està a punt de fer-nos caure. Des d'aquí es veu clarament el que ens espera: un extens recorregut de poc desnivell que creua "El gran acarreo", amb unes condicions atmosfèriques tan canviants que la situació és gairebé insostenible amb una sensació tèrmica brutal. A mig camí de la travessa hi ha un monòlit "Peñon Martinez", en el que s'han arrecerat sense aconseguir-ho un bon grup d'aspirants al cim entumits pel fred i tremolant espàsticament. Cal seguir sense aturades amb una lleu salutació, i parant tots els sentits perquè van apareixent plaques de gel que fa que trepitgem amb força els grampons i els pals, ja que encara que la pendent no supera els 30°, una relliscada en aquesta alçada pot tenir conseqüències nefastes. Després de la travessa ve una diagonal molt més costeruda "la precanaleta" i aqueixa ens porta a la base de la Canaleta, una fortalesa rocosa amb la base còncava coneguda com "La cueva" (6.650 m). M'ajec allí i agraeixo l'aturada després de 6 hores sense aturant-se. El descans és reparador i sento a Ulises dir-me que m'he de rehidratar ingerint algun aliment, reunir energies i avaluar les possibilitats d'enfrontar-nos a la Canaleta. "¿Cómo estás? ¿Te sientes con fuerza?".

Només entenc la seva insistència quan me'n adono que tots els grups que han arribat allí decideixen donar mitja volta i emprendre la retirada perquè el temps és força borrascós i amenaçant.

Inquietants despeniments de neu i pedres no paren de caure al davant nostre sense cap perill perquè l'extraplom les allunya, però no deixen de ser un avís, per si sortim de la seva protecció.

L'ascens i la nit havia estat dura per a tothom,

però per a mi les condicions meteorològiques només són un handicap més, ja que em trobo fort i aclimatat en l'aixopluc de "la Cueva". I el més important, no espero deixar-ho quan estic tan a prop del cim. Com es pot abandonar quan ets a la Cueva? És possible que la gent hagi donat el darrer alè?

Els dotze francesos que, des de que van arribar a Plaza Mulas amb la seva arrogància, anaven dictant al guia local com ascendirien, decideixen abandonar i anar cap a vall, dos canadencs també opten per tirar enrere, però nosaltres estem decidits! Anirem cap a munt encara que el temps empitjori.

El cim, si no fos pels núvols foscos i sinistres que amenacen en descarregar, ja estaria a la vista.

S'acomiadem de tots els que són allí.

Fins i tot els quatre guardaparcs que havien pujat al rescat del taiwanès perdut des de fa tres dies també decideixen començar el seu descens cap a Plaza Mulas. Ens miren amb cara d'estranyesa perquè nosaltres optem per l'alternativa oposada.

Amb això, una de les guies locals que acompanya els francesos li demana "permís" a "Uli", per ascendir amb nosaltres amb l'únic francès que té suficient força com per encarar el cim.

Iniciem lentament l'ascensió en mig d'un paisatge francament poc tranquil·litzador, per una tartera molt inestable per la que Pope (així es diu la guia) ha d'anar tallant graons a la neu glaçada perquè l'aresta en qüestió li està passant factura al francès.

A menys de mig camí, el francès trontolla i cau constantment, cosa que endarrereix el nostre avenç i Pope pren la decisió d'ascendir fins a les dues com a màxim. Després, siguin on siguin, tornaran. La desproporció de la grandària de Pope i el francès és horrorosa i, veure com aquest vacil·la i ella tracta de refer-lo, mostra una imatge patètica.

En aqueixa tessitura decidim avançar nosaltres

i deixar-los enrere traspasant la decisió del retorn, exclusivament a Pope.

A cada minut que passa, la boira es va espes-sint, i en un tres i no res la visibilitat es redueix a la mínima expressió fent difícil veureu on es clava la punta inferior del piolet. Som a uns metres per sota del “filo del Guanaco” per evitar l'exposició de la cara sud i tres hores després de lentes i angunioses passes degudes a la hipòxia arribem per fi al cim.

Encara no són les dues de la tarda quan muntem els darrers graons de roca i xafem el cim, preciós cim, atractiu cim, desitjat cim. L'oratge és imminent, l'atmosfera s'està electritzant i una tensa calma impregna l'ambient. El cel és d'un gris ombrívol i poc acollidor, presagi de tempesta. El vent sec esquerda els meus llavis fent-los sagnar. Instants després, la tempesta es desencadena i comença a ser un infern blanc, doncs ja no deixa de nevar i la visibilitat és pràcticament nul·la. Res dels les gegantescos vessants blancs, res de l'enorme paisatge, res del mar de muntanyes, res de glaceres, res de la imponent majestuositat, res d'aquell oceà enravenxinat de pics de roca i gel. No es veu res de res! Ni tan sols la creu ha desaparegut. Només hi ha una caixa on possiblement deuria d'haver el llibre i unes banderes d'oració com les que hi ha al Nepal.

Curiosament no estic content..., l'Uli amb els cabells congelats em fa les fotos de rigor i recullo unes pedres mentre acudeixen al meu cap en un vertiginós recorregut les imatges de tots els que

m'han ajudat a culminar el camí, aquells que m'han impulsat per amunt. Els ulls se'm omplen de llàgrimes i el cor alberga una sensació estranya. Tinc la certesa que només recolzant-me amb la guspira de tant bona gent he pogut aconseguir-ho.

Amb això, sentim els crits de Pope dient que ja arriben, que els esperem i un nou embat de vent ens sacseja fins al punt que veig al francès caure i quedar-se extenuat tombat en el cim.

Anem cap a ell i l'aixequem com podem encara que ell només és un “zombi” vivent evocant perfectament les alteracions cardíaques i les asfíxies intermitents. No sap que és al cim, és una imatge esperpèntica, no parla, no mira, gairebé no respira, és un gran risc que sigui aquí. Ha necessitat $\frac{3}{4}$ d'hora per pujar 20 metres i ara vindrà la baixada.

Quan els tres es dirigeixen cap el que se suposa que és el pinacle de neu més alt del cim, m'allunyo una mica amb la intenció de tenir la sort de contemplar la impressionant cara sud en l'oasi esporàdic de visibilitat.

De sobte descobreixo alguna cosa que no tocava estar allí.... vestigis d'un tubet verd.... m'atanso una mica i...

és en aquest moment quan el trobo,... arraulit en posició decúbit supí, vestit de la mateixa manera que l'havia descrit el canadenc (el darrer que el va veure viu) uns dies abans;... és el taiwanès en mig d'una cuirassa de neu glaçada, pentinada pel fort vent.

Em trec les ulleres de rufaga que inesperada-

ment entelaven el vidre i malgrat una forta lluentor que em cega les retines retiro la closca de neu de la seva cara i descobreixo que és inertament mort. Em quedo impassible, immòbil, sense saber que fer.

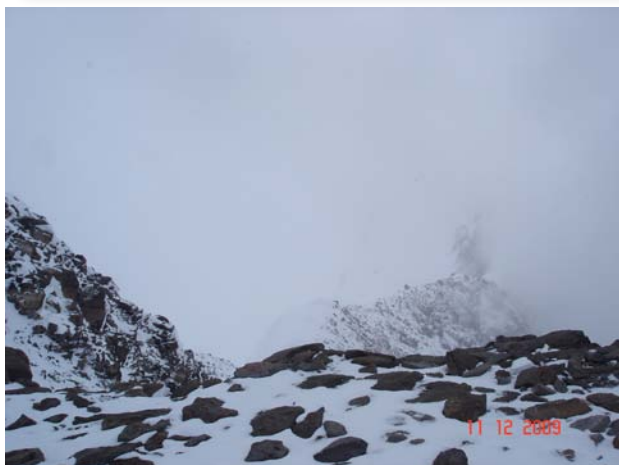
Sento cridar sòrdidament al meu darrera a Ulises dient que m'allunyi, però jo romandria allí clavats sense cap moviment ja que a penes puc respirar pel sobresalt i la manca d'aire. Què podia fer?, Mala hora per a l'abatiment. La tristesa no es resol amb quietuds, així que opto per mobilitzar energies, i com per un acte reflex m'aixeco i m'allunyo d'allí sota aquell vendaval, tan terrenal que esvaeix qualsevol pensament celestial, encara que, amb la convicció, que aquella cara m'estava parlant d'una ment tant fragmentada com d'irrecuperable seny. A aquest home el mal de muntanya li havia fet prendre la decisió equivocada de pujar quan tot l'indicava baixar i el cim ha estat la seva tomba.

Malgrat tot, crec que no hi ha millor sepulcre ni més gran mausoleu per a un muntanyenc que aquell màgic i fascinant món de cims, arestes, parets i geleres. Quan començo a baixar m'horroritza el fet de que hagi tingut una mort lenta o una angúnia inacabable.

El fragor del vendaval que brama com un porc

senglar em fa tornar a recuperar la consciència de què tenim un altre possible candidat a quedar-se per sempre en el cim. Sóc conscient de què la meua ajuda és molt minsa respecte ala que dos forts i experimentats guies poden donar. Consisteix en anar davant obrint camí mentre Ulises darrera de tot subjecta encordat el francès i aquest es recolza amb Pope perquè no caigui estrepitosament com un pes mort.

La pendent fuig cap avall, empeny i fa caure el francès en tantes ocasions que Pope per primera vegada en sa vida decideix posar-li una injecció d'adrenalina ja que en aquell estat és un perill per als quatre. Costa preparar l'anhelat medicament dintre de la xeringa, costa despullar i trobar la natja d'aquell home que interroga incrèdul sense mediar paraula en plena pendent; després de molts esforços s'aconsegueix. I es produeix el miracle de l'au fènix! El francès (mai no vaig saber el seu nom) passa de ser un zombi, a caminar com el millor de nosaltres sota l'efecte de la potentíssima droga. Tant és així que en descendir la Canaleta i la pre-canaleta els deixem a tots dos al seu pas perquè el nostre ritme és molt més ràpid i perquè sabem que se'n sortiran.

La baixada es realitza amb les boques d'espart, doncs no tenim possibilitat de beure ja que la poca aigua que quedava és congelada. Quina contradicció, tanta neu i tanta assedegat. Són poc més de les 8 de la tarda i després de la travessia i de les cinc glaceres arribem a Cólera on paradoxalment el temps millora radicalment i el fort vendaval i la neu desapareixen. Allí per segona vegada ens disposem a passar la nit. Quin gust poder treure's les manyoples. Sense menjar res però havent begut dos litres de líquid preparo el meu "pichibote" (malgrat que l'Uli em diu que avui no el faré servir) i em gito, (l'utilitzo en dues ocasions com cada nit). Quan em desperto pel fred ho faig amb neguit, com si a l'endemà encara tingués que enfrontar-me al cim. Només quan agafo consciència de què per l'únic que sóc aquí és per dormir, m'envaeix un poderós sopor que dura fins l'endemà. Fa fred, molt fred, però ara ja és tot un conte enrera perquè he vist l'esperit del gel i tinc la glòria del cim.

12/12/2009

DIA 13È - CÓLERA - PLAZA MULAS

Quan em desperto una placidesa fantàstica domina el món. En algun moment d'aqueixa nit les funcions vitals han tornat a mi com l'ànima de "matrix" al seu cos, encaixada per decret. En moure'm sento unes doloroses fiblades, milers d'agulles clavades a cada membre com si la sang no hagués circulat durant anys i que et porta a acceptar el pas del temps i les seves destrosses. Fora, el vent pica amb força contra els esculls més propers i el soroll actua en mi amb efecte terapèutic. Tinc la boca seca, tinc tanta set que algo mig cos sense sortir del sac i apoiant-me en els colzes, agafo el termo del horripilant suc "Tang", amb tota l'intenció de buidar-lo que... tant m'és, si fos quitrà bullint també me'l beuria, però una vegada més ha estat estèril; és congelat!.

Baixo sense presses, miro de tant en tant l'Aconcagua el Cuerno i el Bonete. Em creuo amb gent que puja, em sento feliç, he posat a rodar pel vessant sense fi, una il·lusió imparabile on tot són somriures. Arribo a Plaza Mulas i tot són abraçades i congratulacions. Sembla que som els herois de la setmana perquè ningú ho ha aconseguit. Tot el que vaig deixar a baix m'espera i l'alegria és desbordant.

Una mica de menjar i un descans en una tarda plàcida em torna a l'harmonia; el temps ha canviat, es nota el calor. Estaria hores i hores assegut mirant el no res però rodejat d'aquest paisatge i d'aqueixa gent. Sento la veu muda del paisatge salvatge sense temps, sublim i harmoniós, immòbil i auster.

Curiosament Ernest, el valencià, encara està esperant la seva oportunitat, em compta que dos dels companys es van retirar, dos són a Canadà, i ell, el més fort, encara somnia amb el cim. Em fa molt dol saber que encara ni tan sols ho ha intentat, només pel fet de quedar bé amb els companys (o tots o ningú). Li recordo que els somnis tardans s'han de complir a tota costa. Els portadors, el cuiner i el guia em sorprenen després de sopar amb xampany de Mendoza per celebrar que hem baixat del tro dels Déus i ens han deixat descendir per la seva escala celestial, sans i estalvis.

13/12/2009

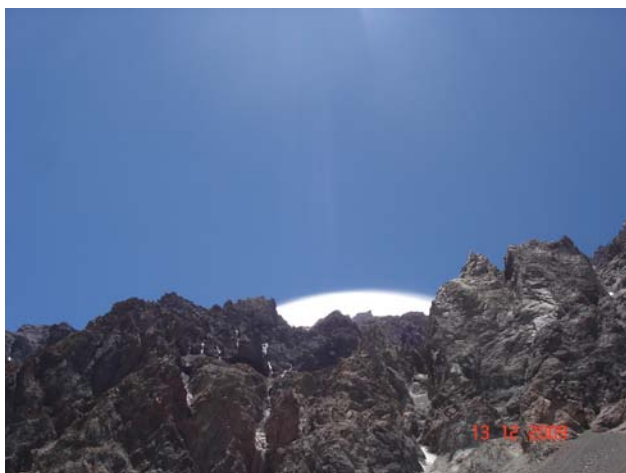
DIA 14È - PLAZA MULAS - HORCONES - MENDOZA

Desperto sobresaltat a causa de la il·luminació sobtada de la tenda al ser penetrada pels primer rajos solars.

Avui tot es fa sense pressa, esmorzem, fem les motxilles, i ens acomiadem no sense certa tristor perquè aqueixa muntanya és una illa de llibertat i soledat que abandonem. Començo a caminar i a la poca estona noto que m'estan cridant, giro la mirada i el veig; veig el cim arrasit jugant amb els núvols. Allí havia estat feia unes hores encara que, des de aquí baix, semblava haver passat un segle.

Mentre el miro, em venen al cap mil pensaments desordenats superposant-se uns amb els altres. La muntanya es va apiadar de mi i em va donar una oportunitat perquè tinc molt clar que, si la natura desplega el seu poder, no hi ha oportunitats ni plans per ben muntats que estiguin. Recordo que va ser aquí a Mulas quan encara no havia pujat però ja tenia decidit tornar a intentar-ho, afortunadament

ho vaig aconseguir a la primera oportunitat. Recordo amb claredat els pocs minuts apressats i emocionants que vaig estar al cim i em vaig tornar a negar de llàgrimes.

El passar de nou per Playa Ancha es converteix en una sensual i emotiva balada on es barregen les llàgrimes, els somriures i el silenci, on s'engrandeix el pensament perquè no hi ha artifici i et retrobes amb l'essencial i veritable. Només en aquest moment sents que anar a la muntanya, més que un esport, és una forma de vida. Tornar a creuar la

passarel·la i veure l'estàtic helicòpter em va fer saber que el somni havia acabat.

El que segueix ara forma i no forma part de l'ascensió, vosaltres ho decidireu. Comença quan carrego la motxilla en el portaequipatges del vehicle que et ve a rebre i ja no ets tu qui carrega, ni tampoc qui camina. Ara t'ho porten i et porten! És una sensació estranya. Som a Horcones.

El conductor d'un tronat pick-up amb destí al somniat recés de comoditat de l'hotel de Mendoza és un entranyable personatge, un vell amic del

Grajales pare, un d'aquells que es poden anomenar "autèntics", té una filla a Granada i amb el seu pausat parlar, al creuar una via, m'explica la història de la desaparició del tren i, al passar pel davant d'una mena de petit turó ple de làpides, em comenta que en aquell cementiri està enterrat el seu amic. Es tracta de la necròpolis dels alpinistes que acull els cossos d'aquells muntanyencs que no han estat reclamats per ningú o dels autèntics com en Grajales pare, pel seu exprés desig.

L'ansietat em va fer oblidar que el viatge d'anada hagués estat tan llarg, 150 interminables km són els que m'esperen,... els primers han estat força agradables, sense adonar-me'n, hem fet cap a un indret força curiós, una mena de cobert amb caravanes destortalades que conforma la guarida dels arriars, es veu que José tenia que liquidar comptes amb el cap d'aquest personatges que no saben ni llegir ni escriure i que l'únic que dominen és les mules i unes navalles al més pur estil Curro Jiménez. .

Aquelles fesomies brunes pel sol, assaonades pel vent, el fred i milers de cigarrets on les seves burilles queden escampades sense escrúpols per la muntanya, no sense certa objecció, es deixen fer unes curioses fotos d'aquells semblants dignes del *National Geographic*.

A l'arribar a Penitentes recupero la bossa amb la roba de passeig, em peso, comprovo que he baixat uns kilets i canvio de "carro" (ara ja és una Ford trànsit molt més confortable) i de conductor, m'acomio d'aquell entranyable personatge i torno a tenir "el pollo" de conductor. M'acomodo com puc al darrera entre bosses i més bosses i proseguim el camí.

Encara ens queda una bona tirada, segueixo sense recordar que fos tan llarg, potser per allò de què, quan més pressa tens per arribar, sembla que t'ho allunyin. La minsa conversa denota el cansament, sona una música de fons, la de moda aquí, (Led Zeppelin) la dels 80 allà. Entre pensaments i cops de cap arribem a Mendoza, deixem a l'Uli que viu a les afores de Mendoza amb companyia d'un parell de gossos i quedo per sopar amb ell demà.

S'acosta el confort, només ansiós una dutxa calenta i roba neta, o ni tan sols roba, aigua, molta aigua calenta.

La conjunció de la meua vestimenta amb aquells polsosos *petates* i el meu semblant ben bé em fan com sortit d'una guerra. Ho comprovo en baixar del carro,... què deu mirar aqueixa gent? La resposta és immediata al comprovar que tothom va vestit

amb màniga curta per suportar el rigorós estiu de +30 graus que estan passant i jo m'he quedat ancorat amb els 35 ° C sota zero d'ahir, vestint encara com un astronauta.

Començo a tenir dubtes sobre si el recepcionista, en veure'm, m'oferirà una habitació però no fa massa cas i l'aconsegueixo.

Un ascensor em condueix al meu destí i començo a fer les troballes. Un sofà, una taula, cadires, un lavabo! el mirall del bany, em torna una imatge desconeguda, qui és aquest?, però el cansament general és massa extenuant com per contestar aquella pregunta, així que millor ho deixo per demà, una reconfortant dutxa calenta, sense cap mena de remordiment consumista-ecologista per deixar anar aquells litres d'aigua sobre el meu cos, (en condicions normals són molt respectuosos amb el medi ambient i l'estalvi, però avui aquell era el meu millor i luxós regal), una coca cola de la nevera-bar i uns cacauets han fet les meves delícies i a dormir entre llençols blancs, toves coixineres i un matalàs de pam i mig... fregant el cel.

14/12/2009

DIA 15È - MENDOZA

He dormit fins que una desconeguda escalfor acompanyada d'una esclatxa de claror han fet acte de presència a l'habitació.

On sóc?? Ja no fa fred, ja no sento l'Uli com em crida per esmorzar, el Sunnto em diu que és 14 de desembre, un esplèndid dia d'estiu?, em miro al mirall..., avui ja em reconec, avui puc dir amb un somriure absent d'envaïment que em sento un més dels homes de l'Aconcagua, si més no, amb certa nostàlgia i res millor per celebrar-ho que un bon esmorzar d'ous ferrats amb cansalada que (per cert no estaven al bufet, però una gentil mendozina me'ls ha servit) no eren com m'havia imaginat però almenys no era aquell pastós pa de motlle i els suc liofilitzats.

On quedava ja l'invent diari per descongelar cada matí la mantega o calenta un dit amb la tassa de cafè perquè l'oxímetre no delirés...

Un bon cafè amb llet i a rondar per Mendoza, sense rumb, sense pressa, sense pensaments... deixant-me portar només per les meves passes sembla un món sortit d'un conte o potser sóc jo el sortit del conte?

L'art de la dilació es fa patent: tocar la gespa mullada de la plaça, aqueixa escalforeta tan desitjada, aqueixa llum, aqueixa cerveseta fresca, el bife, el matambre,... un dia d'aquells que t'atures i el món s'atura amb tu, on tot és ideal, la gent somriu pels carrers, fins i tot un entrajat banquer de la casa de canvi fa les mil i unes perquè em surti el canvi més favorable sense que jo obri boca, i així tot el dia fins a la nit que he quedat amb l'Uli per anar a sopar a un lloc de cara i ulls, un bon menjar, una companyia agradable, xerrem de viatges, de muntanyes, (de nosaltres poquet doncs som un bon parell de reservistes) però això no ens impedeix brindar amb Moët, per la vida i pels cims.

Aquella agradable vetllada va ésser el colofó al DIA per excel·lència però com tot en aquesta vida, una cosa dona pas a una altra, l'excel·lència d'aquell

DIA rau en els altres DIES —també amb majúscules— viscuts allà dalt i no em pregunteu perquè com va escriure el Dante a la seva “Divina Comèdia” “allí vaig estar i vaig veure”, em permeto afegir, vaig sentir, “unes coses que el que baixa d'allà dalt no sabria repetir”. Perquè s'ha de viure i només cadascú sap els fonaments que hi ha posat en cada somni, en cada actuació, en cada moment... només cadascú sap que amb aquella cimentació, sigui quina sigui la construcció no trontollarà i que malgrat que un somni comença sempre per la teulada, per la idea en abstracte, per la genialitat, quan el vols fer realitat, tens que baixar i pastar fins trobar aquell punt en el que el formigó pren.

Es només llavors, quan a baix, en el terra no queda la petjada, que ja pots començar a tirar amunt!!!

